Dins del temple

Per DavidG el ds., 02/02/2019 - 22:13

Hi ha molts llocs buits encara. Es d'hora. Les meves passes em condueixen pel passadís central mirant de no trencar el silenci sagrat. Trobo un lloc on seure'm, on seure'ns. No sembla que passi res però tot s'està anunciant i és a punt de passar. El miracle de l'aposta renovada de Déu per la humanitat se'ns donarà ara i aquí, de nou com mai.

Sols els escollits poden accedir al presbiteri: encendre les espelmes, deixar els llibres a lloc, preparar les lectures... Els miro amb una certa enveja, doncs jo no he estat triat. Tot i que, quan m'ho han proposat, he dit que no.

Es que potser ells saben qui és Déu més que no pas els que estem expectants? No ho sé, però ho semblaria. Sembla que ells són els especialistes de l'accés a Déu. Com si haguessin fet el camí d'anada i tornada moltes vegades. Jo assegut, tímidament, miro com ho fan, envejo la seva naturalitat i em pregunto com ho hauria de fer jo, com ho hem de fer nosaltres per recórrer el camí.

Comença la celebració. En el cant, que hem assajat fa uns instants, ho dono tot. Si ens demanen que cantem, ho farem perquè al temple no sovintegen les oportunitats de participar. Espero que, en algun moment, algú, des del nivell superior, es comuniqui amb els que som a baix. El que sovinteja, de moment, són missatges llençats a l'infinit o cants que no conviden a trencar l'harmonia amb qualsevol intent.

Tot d'una, algú s'interessa per nosaltres i espera la nostra resposta, per establir un diàleg. Arriba un bri d'esperança. Deixem de ser espectadors per passar a ser actors. Miro al meu voltant car hi ha qui somriu o posa paraules a la interpel·lació. Em sento representat en aquell infant extravertit. M'identifico amb la seva espontaneïtat, malgrat jo ho hagués dit d'una altra manera.

Arriba un moment en que entenc que ens demanen una màxima atenció. I, es nota: hi ha una gran expectació. En el nucli de la celebració, les paraules anuncien els fets i els fets expressen com sols ho fan les paraules sagrades. La lentitud de la cadència dels mots fa veure que entre so i so, s'espera l'arribada de la divinitat. Des de dalt, des de dins, allà on no hi era, en favor de les persones que rebran el sagrament.

I em pregunto: L'he desitjat prou? L'he demanat amb necessitat vital? Aniré d'esma a rebre'l de mans del prevere? No, avui no hi aniré de qualsevol manera.